An X, nr. 3
August 2026
www.toplitera.ro

TopLitera

Primul număr a apărut în august 2016.

REVISTĂ LITERARĂ

Adelina IANCU Ana Maria CHIRCEA Ana MICU Andrei MATACA
Carmen Elena MANCIU Cristina Bianca MĂRCULESCU Eugen Raul BELEAN
Gabriel MOLDOVAN Gabriela COSTIUC Grigore MACRINA Iulia DRAGOMIR
Laura DINCĂ Mălina Rianna IANCU Mihai VASILESCU Sara CÂRSTEA
Ștefan CATIA Teodor LUCUȚA

Biblioteca Municipală “George Sbârcea” Topliţa

Toplitera este revista literară oficială a Bibliotecii Municipale „George Sbârcea” din Topliţa, judeţul Harghita, o instituţie publică enciclopedică, de drept public, care funcţionează sub autoritatea administraţiei locale. Biblioteca, cu personalitate juridică şi autonomie financiară, joacă un rol esenţial în promovarea culturii şi literaturii în regiune, fiind finanţată din bugetul local şi venituri proprii.

Revista **Toplitera** reflectă misiunea bibliotecii de a încuraja creaţia literară contemporană, devenind o platformă deschisă atât pentru autori consacraţi, cât şi pentru talente emergente. În paginile sale, cititorii pot descoperi proză, poezie, eseuri şi articole de critică literară, dar şi interviuri, recenzii de carte şi evenimente literare organizate sub egida bibliotecii.

Cu o viziune modernă şi un angajament faţă de educaţia culturală, Toplitera îmbină valorile tradiţionale ale bibliotecii cu tendinţele actuale, oferind un spaţiu vibrant de exprimare artistică şi un punct de întâlnire pentru comunitatea creativă.

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Georgeta LUNG

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

TopLitera

An X, nr. 3 - August 2026

CUPRINS

proza

Ştefan CATIA 03 Reveria
Laura DINCĂ 04 Rochia de sirenă
Teodor LUCUŢA 05 A fost o greşeală?
Cristina Bianca MĂRCULESCU 06 Ziua în care lumea a cedat
Mihai VASILESCU 07 O călătorie
Ana MICU 08 O zi oarecare
Firul roşu a lui TATA
Grigore MACRINA 08 Ciudăţenia de a fi

poezie

Sara CÂRSTEA 09 Fluture mort
Toamnă
Ana Maria CHIRCEA 09 I. Învierea
II. Două mâini
I. Copacul
Eugen Raul BELEAN 10 O zi stranie
Gabriela COSTIUC 10 Când tăcerea înfloreşte
Labirintul din suflet
Iulia DRAGOMIR 11 Dilemă
Dimineaţa în Vibo Valentia
Aud din Il Girasole
Adelina IANCU 12 Strada care nu exista
O zi fără umbra
Mălina Rianna IANCU 13 Zi stranie în oraşul umbrelor
O zi stranie în cameră
Carmen Elena MANCIU 14 O zi stranie
Andrei MATACA 14 Bătrâni
Pueril

aforisme

Gabriel MOLDOVAN 15 Aforisme despre Creativitate

imagine copertă faţă & copertă spate © pixabay.com
imagine pag. 15 - vedere de epoca, Tecuci / Villa Teodor Ciucu

TopLitera este o revistă-cenaclu unde talentul este piatra de căpătâi. Ai talent la scris? Eşti pasionat de poezie, proză, eseu? Eşti pasionat de operele celor dinaintea ta? Atunci te aşteptăm cu drag alături de noi. Nu te pierde în clişee, nici în tipare, scrie în stilul tău. Notează ce vezi. Exprimă-te artistic. Fă-o cu sinceritate. În acest fel îndrăzneşte în felul tău să aduci visul în realitatea cotidiană. Sau invers. Scrie cu pasiune, cultivă sămânţa de frumuseţe, nu o lăsa să se piardă în ceaţa inconştienţei. Crezi în tine, tot ce este artistic nu piere.

Reveria

Ștefan CATIA

Este o zi de iunie fermecătoare ca un început de poveste în care magia copilăriei își lasă urmele pașilor pe pământul proaspăt udat de ploaie. Matei se joacă bucuros și recunoscător pentru toate minunile naturii. Deși este doar un copil de opt anișori, gândurile care i se perindă nestingherite prin minte îl fac să se simtă mai matur. De când se știe l-a fascinat natura. Astăzi se bucură de fiecare rază de soare care îi gâdilă fața și care îi încălzește plantele pe care le-a sădit săptămâna trecută. Are deja o întreagă grădiniță de zarzavaturi numai a lui. Bunica l-a lăsat să folosească o bucățică din grădina ei. Se miră, biata de ea, de bunătatea băiatului. Deși se joacă atât de frumos, copiii ceilalți îl văd pe Matei ca pe o ciudățenie. Se uită peste gard la el și îi născocesc tot felul de porecle. Nu își pot imagina cum cineva de vârsta lui poate să stea atâta timp fără telefon sau tabletă.

Matei vorbește cu plantele lui. Uneori stă și o jumătate de oră pe un vrej de fasole să vadă cum crește. Îi face măsurători din paie și notează în minte progresul. Astăzi însă, ceva îl atrage să privească la jocul copiilor de pe uliță. Se apropie ușor de poartă și își ține respirația. Nu vrea sub nicio formă să fie văzut. Mijește ochii să poată vedea mai bine și deslușește pe ecranul tabletei numele jocului: Reveria. Se îndepărtează încet și își face în continuare de lucru prin grădină. Numai că ceva în mintea lui s-a petrecut pentru că nu se mai poate concentra la plante. Vocile copiilor devin din ce în ce mai supărătoare. Râsetele lor îl fac, fără să știe de ce, să se gândească la curcubeie, la miros de lavandă și la sunetul pe care îl face pisica lui când bea apă. Acest amestec de senzații îl intrigă. O mână nevăzută parcă îl smulge din colțișorul lui de rai și îl plasează în fața tabletei. În acest moment și-ar dori-o. Nu își poate explica de ce, dar știe că trebuie să se joace și el Reveria. Găsește un bețigaș cu care face trei șanțuri în pământ și își imaginează că sunt viețile din joc. Personajul lui poartă o pălărie de paie și este puternic. Nu știe ce trebuie să facă în joc, dar poate să inventeze orice. Începe melodia lui preferată, iar personajul din jocul lui imaginar începe să îi zâmbească ciudat. Asta îl face să se trezească la realitate și constată că încă se mai aude melodia. Este cea pe care o face mașina de înghețată când trece prin sat. Toți copiii uită pentru o clipă de tot și se îndreaptă spre mașină. Matei aleargă în casă și o roagă pe bunica să îi cumpere și lui înghețată cu zmeură. Bunica nu așteaptă să insiste. Are deja pregătiți banii în buzunarul șorțului. Și-ar fi dorit însă ca nepoțelul să se ducă singur, să vorbească cu ceilalți copii, să lege poate și o prietenie. Înlătură gândul care îi umbrește pentru o clipă privirea și își spune că va veni și ziua aceea. Matei o urmărește cu privirea până când observă ceva luminos în iarbă, dincolo de pragul porții. Oare să fie adevărat? Nu îi vine a crede. Este chiar tableta pe care se jucau copiii. În graba spre înghețată, au uitat-o la poartă. Băiatul îi atinge ușor ecranul luminos în timp ce își ține respirația. Inima parcă i s-a urcat în gât. Apucă tableta cu ambele mâini, o bagă pe sub tricou și aleargă spre casă.

Dar cum poate să îi spună că vrea și el o tabletă? Cum poate să își dorească ceva cu care nici măcar el nu fusese de acord. Până astăzi, când parcă totul a luat-o razna. Se uită în oglindă și vede același băiețel care mănâncă înghețata preferată cu aromă de zmeură, dar în același timp vede și un băiat cu totul nou, iar pe acesta din urmă nu îl recunoaște. După ce termină înghețata, știe că e vremea somnului de după-amiază, așa că se duce în cameră. Pune capul pe pernă și simte tableta. O aude pe bunica în bucătărie făcând mâncare și știe că nu îl va deranja. Scoate obiectul fermecat de sub pernă. Iată ce denumire îi găsise tabletei care îl fermecase toată ziua! Apasă pe butonul de start și vede personajul. Îl cheamă Sam și cu o simplă rotire a degetului pe ecran îl poate vedea din toate unghiurile. Intră în joc și își clădește un regat omorând dragoni și prinzând bănuți strălucitori din zbor. Din când în când găsește și câte o poțiune magică în diferite culori care îl face invincibil pentru câteva secunde. Matei este atât de adâncit în joc încât nu își mai dă seama dacă el îl controlează pe Sam sau invers. Adoarme cu tableta în brațe, dar visează că este tot în joc. Intră în setări și își schimbă numele. Acum personajul său se numește tot Matei. Se uită la brațele lui și sunt de 100 de ori mai puternice. Doboară dragonii cu o rapiditate nemaivăzută. La un moment dat, în vis îl atrage ceva. O lumină strălucitoare în apropierea unui gard. Se apropie și simte miros de soc. Atinge florile care se scutură și se chinuie să le adune. Se trezește în pat, cu tableta lângă el. Mirosul de flori de soc este mai puternic. Își dă seama că vine de la socata proaspăt făcută de bunica. Bunica... Ochii i se plimbă de la tabletă spre bunica și înapoi, dar bunica îi zâmbește. Nu e supărată pe el. Încearcă să îi explice că uneori, curiozitatea ne poate împinge la lucruri mai puțin plăcute. Îl roagă să îi spună de unde are tableta și dacă și-ar dori și el una, deoarece pe acesta cu siguranță nu o poate păstra. Matei, rușinat, îi povestește tot ce s-a întâmplat azi.

După visul de mai devreme, nu știe sigur dacă mai vrea tabletă sau nu. O ia și iese afară să o pună în locul unde a găsit-o. Din păcate, acolo sunt copiii care o caută. Trebuie să le vorbească. Își ia inima în dinți și deschide poarta. Încearcă un salut din privire și întinde tableta. Copiii se uită la el. Cel mai mare din grup, Adrian, îi spune că poate să o păstreze, doar așa ca să îi vadă reacția. Matei îi spune că nu o dorește, iar ceilalți încep să râdă. Se întoarce cu spatele și aleargă de-a dreptul spre casă. Seara nu are chef de mâncare. Mai mult se joacă cu furculița în salată. Toate emoțiile de peste zi îl lasă epuizat. Chiar și așa, nu crede că vrea să doarmă. Îi e teamă că va visa din nou că este în joc. Își târăște pașii spre pat. Bunica îi simte neliniștea, îl mângâie pe cap și îi spune o poveste. Pe nesimțite, băiatul adoarme. Se trezește dimineața, fără să fi avut vreun vis. Gândurile încep iar să îi danseze în cap. Pune cap la cap fiecare idee și încearcă să își dea seama dacă își mai dorește sau nu o tabletă. Tot ce a văzut în ea a fost fascinant, dar granița dintre virtual și realitate fusese prea mică și pe alocuri confundase cele două lumi. Era clar că nu putea trăi așa. Fuge în grădină unde își avea răsadurile și descoperă magia naturii. Cât el se zbătuse între realitate și ficțiune, natura nu își oprise pasul. Lăstarul de fasole crescuse. Un melc îl vizitase și îi mâncase o frunzuliță. Ce frumos părea acum! Poate mai frumos decât fusese cu o zi în urmă. Deși cu frunzulița mâncată, lăstarul părea cel mai frumos lucru din acea dimineață. În gândul lui Matei, lăstarul era chiar el. Frunzulița mâncată era o parte din el care fusese prea slabă și încercase ceva nou doar ca să fie în rând cu ceilalți copii de vârsta lui. De acum înainte avea să ducă toată viața cu el această frunzuliță mâncată, această experiență din care a avut multe de învățat. Visează ca într-o zi să poată schimba lumea așa cum l-a schimbat pe el o experiență de o jumătate de zi. Simte în el o determinare care îi dă putere. Vrea să le spună și celorlalți copii de ce jocul în natură e mai important, mai sănătos. Vrea să îi facă să înțeleagă viața adevărată, nu cea de pe un ecran luminos. Dar oare o va putea face? Oare copiii nu sunt deja mult prea intoxicați de virtual ca să se mai poată bucura de natură? Rămâne de văzut.

Rochia de sirenă

Laura DINCĂ

David bate în ușa de la intrarea în casă a lui Vladimir, aproape de ora la căzuseră de acord să se întâlnească. În câteva minute ies pe poartă, fiecare pe bicicleta lui, nerăbdători să facă o plimbare prin împrejurimi.

Vântul care se simte cu putere în urechi îi obligă să vorbească tare, deși nu trec prea multe mașini pe lângă pista de biciclete. Soarele începe să apună în spatele lor și aerul să se răcorească.

— Ești sigur că Tania o să vină?

David, care se află în fața lui, întoarce capul spre el si răspunde râzând :

— Ia-i luat frica, bro! Da, nu face chestii din astea! De data asta, ea ne-a chemat!

Vladimir îl privește cu un aer serios. Tușește ca să-și găsească o voce normală :

— Asta am înțeles, da' n-am înțeles de ce ne-a chemat pe amândoi.

David întoarce capul în față mustăcind:

— O să vedem!

O vreme cei doi băieți nu mai zic nimic, Vladimir își aprinde o țigară, în timp ce David face schimb de mesaje cu Tania. E momentul în care ziua se îngână cu noaptea și farurile mașinilor încep să se aprindă.

Vladimir tresare când se trezește în fața lui cu două fete ivite pe neașteptate. O recunoaște pe Tqniq, fosta iubită a lui David. Lângă ea, mai scundă și mai slabă, o tânără cu trăsături asiatice, ochi migdalați, negri și părul foarte lung, drept, până la șolduri, de un negru lucitor, îi privește curioasă. Se opresc la câțiva centimetri în fața lor, chicotind. David salută primul și le face cunoștință :

— Tania, pe Vlad îl știi. Bro, ea e Irina, prietena cea mai bună a Taniei.

Vladimir îi întinde mâna, cu bărbia voit ridicată și poziția rigidă a capului. O scanează rapid din creștet până-n tălpi, cu privirea alunecându-i de sub gene. Poartă o rochie mulată, de un violet stins, până imediat sub genunchi, cu tăietura în forma corpului de sirenă, bretele subțiri și spatele acoperit cu un fermoar negru, ca un șarpe. E desculță și ține în mâna dreaptă o pereche de papuci negri, din lemn, cu un toc mic, piramidal. Unghiile mici și pătrate bat într-un roz pal, iar pe glezna stângă se vede un tatuaj reprezentând o libelulă. Băiatul ridică privirea și o simte pe a ei, calmă, la pândă, ca o așteptare mută.

Pare o tipă interesantă! și gândul îl jenează ca o haină deloc potrivită. Îi întinde mâna scurt și se prezintă sec, mutându-și rapid privirea de la umerii ei mici, ca niște jucării fragile :

— Vladimir !

Se uită apoi la Tania, vădit mai relaxat :

— Bună și ție! Te făcuși blondă!

Râsul lui zgomotos și replica neașteptată îi fac pe David și Tania să-l privească atent. Vlad simte stânjeneala din aer și se face că se caută în buzunarele treningului albastru, cu turul și umerii lăsați :

— Vreți gumă? Dacă nu, îmi spune cineva de ce ne-am adunat aici?

Irina răspunde cu o voce pițigăiată :

— Și eu aș vrea să știu.

Mirarea lui Vladimir creștea. Se întâmplau lucruri ciudate, dar dincolo de asta simțea o liniște inexplicabilă, uitându-se la tânăra din fața lui. Aerul misterios și copilăresc pe care îl emana, îl făcea curios.

Cine o fi pitica asta înțepată? Și ce nume e ăsta pentru una care vine din Ciaina ? Bine că măcar înțelege și vorbește românește. Am și eu de cine să fac mișto și să și simtă.

Râde în sine lui și se hotărăște să lase lucrurile să vină fără să se opună.

Nu-și dă seama cât era ceasul, nici dacă dincolo de clipa prezentă știe ce avea să facă, pentru moment se simte liniștit, golit de orice gând, doar o nerăbdare inefabilă continuă să crească în el, precum vestea unui miracol ce avea să se întâmple în curând. Nu auzise ce spusese David, nici replica Taniei, ghicește doar că vorbesc ceva, dar nu vrea să știe ce. Fusese curios până atunci, dar acum toată atenția se ducea, ca un fascicul de lumină țintit controlat, către Irina. I se părea fascinant felul în care îi cădea părul pe umeri și se autoironiza în gând pentru că se oprise la un detaliu care până atunci nu-și amintea să-l fi interesat vreodată : Bă, ești prost ? Ce ai? E doar un chip, o fată, ce ai?

Vocea lui David sparge aburul incorent al gândurilor ce-și caută conturul.

— Păi, acum, că suntem toți patru aici, să dezvăluim misterul. Deci, Vladimir, uite ce am pus la cale cu Tania: de curând a fost ziua ta și cum ai petrecut cu ai tăi, am vrut exclusivitate, așa că eu, în calitate de bro al tău, ți-am pregătit o surpriză, împreună cu Tania. Mă tot gândeam acum ceva timp la ce cadou ar fi mai potrivit, că na, nu e de colea să fie ziua celui mai bun prieten pe care-l cunoști de la grupa mare. Și ce să vedeți, tocmai vorbeam cu Tania la telefon de una, de alta, iar ea se gândea, nu o să ghiciți la ce...

Ochii Irinei și ai lui Vlad se măresc, iar respirațiile li se accelerează. Se privesc unul pe altul, într-o complicitate mută, neînțeleasă, doar ghicită. Așteaptă cuminți ca în fața unei minuni pe care o vor luminată încet și sigur, dezvăluită fără grabă sau forțare.

— Hai, nu-i mai chinui, Dav! intervine Tania. Coincidența a făcut ca atunci când m-a sunat, eu să fi fost în magazinul din care ți-am cumpărat cadoul, Irina! I-am spus ce fac, mi-a zis și el că urmează aniversarea ta, Vlad, și uite așa am aflat că e în aceeași zi cu a ei.

Un icnet de surpriză o face pe Irina să facă un pas mare către Vladimir.

— I-auzi! În ce an ?

Vladimir îi simte în nări parfumul fin al pielii. Aerul dintre ei devenise dens. Coboară privirea spre asfaltul de sub tălpile lor și rămâne acolo câteva secunde. Tăcerea dintre ei se simte ca o gură de aer într-o zi toridă. Tușește scurt și-i zâmbește în vârful buzelor :

— '99, pitico. Tu ?

Privirea surprinsă a Irinei e însoțită de gestul automat de a-și duce o mână la gură. Câteva secunde se uită unul la altul într-o prelungire languroasă a privirilor, construind din ochi un drum invizibil, pe care doar ei doi știu să meargă.

— Fantastic! Sunt născută pe 16 mai 1999, iar tu ești prima și singura persoană pe care o cunosc, născută în aceeași zi și același an cu mine.

Vocea cristalină a fetei clatină ceva în el. Tace doar ca să o mai audă. Are ceva liniștitor în ea.

Vladimir caută o țigară și se întoarce brusc cu spatele la Irina. O întreabă fără să o privească, în timp ce scapără bricheta gri, în formă de delfin :

— Și ora? Aceeași, trei după-amiază?

Tinerii izbucnesc toți în râs. Irina dă ușor din cap semn că nu, iar Tania preia discuția :

— Hai că s-a făcut târziu și în jumătate de oră vine tortul. Bun, cum spuneam, ne-am dat în vorbă și am aflat despre această coincidență și amândoi căutam un cadou. Eu l-am găsit, David nu, așa că i-am propus să facem măcar o petrecere comună la mine acasă, că tot sunt singură până mâine și între timp poate-i vine în cap ce cadou să ia. Haideți să mergem la mine, ajungem imediat, petrecem noaptea împreună, avem Activity și Catan, jucăm și Adevăr sau provocare, de tort si băutură am pus la comun cu David.

Un timp, cât Vladimir își duce țigara la capăt, el și Irina se privesc în tăcere făcând abstracție de Tania și David care vorbesc la telefon cu cei de la cofetărie. Nu sunt atenți la ce spun, aud doar murmurul, ca un bâzâit egal și obosit, al vorbelor lor, fără să le prindă conturul. Nici drumul, nici marea, nici oamenii din jur, nici măcar orașul nu mai are contur. Pentru câteva secunde, sunt doar ei privindu-se unul pe altul și în fața lor, o întreagă lume gata să-i primească, iar între ei, toate curiozitățile care s-au topit. Neștiind ce va urma, fiecare simte în felul lui, fără să fi vorbit vreodată despre asta, că are în față cea mai frumoasă petrecere aniversară de până atunci. Mai știu, amândoi, că, fără a avea cea mai mică bănuială despre cadou, îl primiseră deja.

Fusese o zi stranie, dar amândoi intuiau începutul unei vieți noi.

A fost o greșeală?

Teodor LUCUȚA

La 2:17, Mirciulică era exact unde trebuia să fie.

Nu știa ora. Își urma traseul: dintre două ghivece sparte, peste aleea îngustă, apoi pe bordură.

Loganul gri îl aștepta. Nu intenționat. Doar constant.

S-a oprit o clipă, a calculat distanța și a sărit.

Labele au atins metalul.

Alarma a izbucnit imediat. Curată. Sigură de sine.

Într-un apartament s-a aprins lumina. În altul, un geam s-a închis.

Pentru motan, sunetul făcea parte din traseu.

Pentru proprietar, devenise o problemă.

După câteva nopți identice, a schimbat sistemul.

Model nou. Selectiv. Profesional. Reglat să ignore frunzele, umbrele, vântul.

Reacționa doar la atingere.

Pe parbriz a apărut un sticker:

„Acest sistem protejaza superior.”

Fără diacritice. Cu un „e” lipsă. Tipărit impecabil.

Greșeala nu anula promisiunea.

Doar o făcea mai sigură.

În noaptea următoare, la 2:17, Mirciulică a sărit din nou.

Alarma nu a mai sunat.

A rămas o fracțiune de secundă în plus pe capotă, apoi a coborât liniștit.

Ritualul fusese modificat.

La 3:17, un bărbat a intrat pe aceeași stradă.

Nu căuta un model anume. Căuta liniște.

A trecut pe lângă Logan. A citit stickerul.

Nu l-a interesat greșeala. L-a interesat mesajul.

Un sistem nou înseamnă risc nou.

A făcut doi pași mai departe.

Skoda neagră stătea în umbră. Fără promisiuni. Fără declarații.

A apăsat ușor pe mâner.

Un clic scurt.

Nicio alarmă.

În câteva minute, Skoda nu mai era acolo.

Loganul a rămas.

Protejat superior.

Dimineața, Virgil a coborât cu cheia în mână.

Locul era gol.

A verificat. A traversat. S-a întors.

Apoi a înțeles.

Formalitățile au durat cât durează lucrurile care nu mai pot fi schimbate.

O declarație. Un polițist. Câteva întrebări fără răspuns.

După-amiaza, fără mașină, a mers pe jos.

A intrat într-o agenție Loto cu două minute înainte de închidere.

A completat patru numere.

La al cincilea, pixul nu a mai scris.

— Repede, a spus casierița.

— Șase, a spus el. L-am visat.

— Și încă unul.

A ezitat.

— Pun optsprezece? E ziua mea.

A dat din cap.

La 16:00, formularul a fost validat. Seara, numerele au început să curgă.

Primul. Al doilea. Al treilea. La al șaselea, în bucătărie s-a făcut liniște.

— Cred că știu cine e câștigătorul, a spus femeia.

Polițistul a zâmbit.

— O zi bună pentru el.

— Da, a spus ea. O zi în care nimeni n-a greșit.

În baie, mașina de spălat se oprise cu câteva minute înainte. Virgil a deschis hubloul și a scos hainele.

Biletul a căzut ud pe podea. L-a întins pe pervaz. Geamul a rămas întredeschis.

O pală de vânt a intrat în cameră. Hârtia s-a ridicat, a plutit și a coborât lent în curte.

S-a așezat pe capota Loganului. Chiar lângă sticker.

„Acest sistem protejaza superior.”

La 2:17, Mirciulică era din nou acolo.

A sărit. Alarma a izbucnit sigură de sine. Biletul s-a mișcat o fracțiune de secundă, apoi a alunecat între mașini.

Dimineața, cineva a șters urmele de pe capotă. Strada a redevenit tăcută.

Nimeni nu greșise nimic. Greșeala era doar pe sticker.

În rest, totul funcționase exact cum trebuia.

Ziua în care lumea a cedat

Cristina Bianca MĂRCULESCU

Liniștea casei era diferită în acea dimineață, am simțit-o de cum am coborât scările bântuite din lemn. Scârțâitul lor obișnuit mi-a zgâriat oasele a avertizare, iar sunetul, deși familiar, mi-a înfiorat pielea. Prin rădăcinile casei fantomatice se răspândi rapid, ca o molimă de fum, o liniște stranie, atipică. Ca un ultim prelung plânset al casei. Sau al lumii.

De cum am coborât în salon, au început să mă furnice buricele degetelor. Salonul părea a fi același, cu dulapurile înalte de mahon străjuind ferestrele largi, cu masa lungă de cinat lustruită până la epuizare de Lili, menajera noastră și cu soba pretențioasă tronând ca o regină pe peretele dinspre răsărit. Întreaga casă, aspră și sobră, fără vreun strop de viață, ca o carcasă a nimicului, părea acum amenințătoare. Bobița moțăia lângă fereastră, tresărind, cu botul negru sprijinit de labele din față, iar canarul surorii mele se tânguia în colivie. Totuși, în această închisoare a șoaptelor și a gândurilor, nimic nu fusese vreodată liniștit sau dinamic, viu sau nemișcat, colorat sau șters. Nimic special nu se putea întâmpla aici, nimic care să-ți trezească vreo emoție. Nu puteai râde din pricina paharului ciobit de vin, același pahar ciobit care aștepta de zeci de ani de zile un suflet însetat care să-i soarbă din adâncuri cu nepăsare și extaz, dar nici nu puteai plânge din cauza petalelor ofilite de trandafiri de pe pervaz, căci ele își continuau lupta asiduă cu viața, refuzând să dispară. Nimic aici nu era impresionant vreodată.

Totuși, ochii, genele, vârfurile firelor de păr îmi tremurau toate. În aer, ceva se schimbase. Lili nu se vedea pe nicăieri.Am clipit, iar Bobița a dispărut. Încă o respirație și tânguielile canarului au încetat. Neliniștită, am pășit îndărăt. Tremuram și pipăiam după clanța ușii de la intrare. Aveam nevoie de niște aer, m-am gândit să ies afară.

Un pas în afara casei înalte și reci a fost de ajuns pentru a mă trezi pierdută într-un deșert al nimicului. În jurul meu, în locul străzii gri cu felinare impunătoare și a caselor posomorâte, închisori ale unor vieți la fel de posace ca a mea, nu mai era nimic. Totul dispăruse. De la griuri, la tufănelele din jurul casei mele, la pisicile fără adăpost, la porumbeii zgribuliți pe stâlpi. M-am întors terifiată către casa din care tocmai ieșisem. Nimic. Dispăruse.

Totul dispăruse. Întregul meu oraș, întreaga mea istorie. De atunci cutreier fără rost nimicul. Pot să fie câteva ore, câțiva ani sau câteva secole. Timpul a împietrit. Totul a dispărut.

Cum poate ceva ce eu am cunoscut cu toată ființa mea de când am deschis ochii să fie șters de pe fața pământului? Cum se poate ca ani de amintiri și realități consemnate în istorie să fie pierdute dintr-o dată, într-o zi ca oricare alta?Soarele înaintează alene pe cer, ca și cum nu ar avea habar de faptul că întregul meu univers tocmai a fost înghițit de neant. Dar care univers? Colivia neîncăpătoare din care mă grăbeam să evadez?

Oricum ar fi, am rămas singură pe lume. Nu mai cunosc pe nimeni și asta pentru că nimeni nu se mai cunoaște pe sine. Niște oameni fără trecut nu pot fi decât necunoscuți, pentru toată lumea, dar și pentru ei înșiși. Fiecare chip care a trăit ancorat în realitatea cunoscută de noi toți plutește acum ca prin vid, fără să își cunoască rădăcinile. Străzile nu mai există, felinarele nu mai au cum să se aprindă și nici nu ar avea ce să lumineze. E nimic în jurul nostru, o întindere nefastă de pământ bătătorit.

O zi, o singură zi și totul s-a spulberat. Cine suntem noi, oamenii, fără trecut și amintiri, fără istorie și apartenență, fără un fir magic de zahăr care să ne ancoreze în realitatea amară a lumii noastre? Niște fire de praf pe care vântul le terfelește prin deșertul existenței.

Trece timpul, m-am obișnuit să îl simt, dar soarele nu mai apune, ci se rotește amețit deasupra noastră, iar eu nu îmi mai pot aminti de când m-am pierdut. Nu a mai venit niciodată noaptea. Sunt condamnată să trăiesc aceeași zi la nesfârșit, aceeași zi stranie care a schimbat lumea. Pendulez între întrebări și frici, dor și neputiință, iar soarele sclipește înghețat pe străzile inexistente, printre povești pierdute, prin praf și uitare, prin agonie și griuri scăldate într-o liniște artificială, murdară. Nu mai e griul străzii mele, nici întunericimea umedă a casei sau plicticosul salon cu veșnica gălăgie a bătrânului canar. Nu mai e nimic în afara oceanelor de uitare.

Până și eu sunt nimic, pentru că nimicul mă înconjoară. Mi-am pierdut întreaga esență odată cu pierderea orașului meu, a locului și a persoanelor care făceau parte din mine, fie ele șterse și superficiale. Mă gândesc acum, în timp ce un vânt sinistru îmi răvășește părul, la cât de singură am fost mereu. Noi, oamenii, suntem mereu singuri, înconjurați de atâtea nimicuri țipătoare și agasante sau plicticoase și lipsite de esență. Chiar și când lumea mea era plină, eu naufragiam prin ea.

Acum încerc din toate puterile să plutesc într-o mare secată. Doar eu mă mai pot salva acum, dar am ajuns să cred că, de fapt, nu m-am cunoscut niciodată. Acum că sunt singură, eu, cuprinsă de goalele mele brațe, nu mă mai cunosc? Poate că nu mă iubesc așa cum ar trebui. M-am păcălit oare că mă iubesc? Îmi ustură ochii trădarea aceasta aburindă, căci trădarea propriei persoane clocotește în adâncuri nebănuite ale magmei existenței sufletești, până erupe și te topește. Mi-am iubit eu oare lumea, dacă pe mine însămi nu am reușit? Poate că iubeam lumea în care trăiam doar pentru că o răsfrângeam continuu prin idealuri și visuri, o proiectam într-o sferă fantastică simțită doar de mine. Poate că așa se justifică absența mea din lume. Nu cea fizică. Am fost aici mereu și răsaream din liniște cu o glumă, un zâmbet sau o idee. Am fost văzută și iubită, dar am aparținut cu adevărat lumii mele de foarte puține ori.

De foarte puține ori a reușit viața să întreacă complexitatea și frumusețea visurilor. A fost un lucru de care m-am temut încă din copilărie, când simțeam cum se îndepărtează de mine și plângeam căci nu mai puteam pătrunde spiritul Crăciunului decât în amintiri. Realitatea se estompa, iar eu mă diluam prin alte universuri.Îmi ziceam mie că plâng în fața frumosului. Așa este, într-adevăr, plâng în fața unui apus frumos, în fața unui parc atins de toamnă, în fața clădirilor vechi și a sălciilor plânse peste lacuri. Mi-a luat atâția ani de viață ca să îmi dau seama că plâng în aceste momente pentru că ele ating puterea sentimentului trezit de reverii. Plâng atunci pentru că realitatea meaînvie pentru câteva secunde și mă leagă de viața pe care sunt obligată să o trăiesc.

Dar îmi iubeam și viața și lumea, în felul meu egoist, nu-i așa? Acum aș iubi-o, aș da orice să o mai pot iubi, chiar dacă nu mă socot vrednică de ea. Abia acum duc dorul unei seri mohorâte de noiembrie, când strada mea fumurie era cufundată într-o liniște murdară și rău-prevestitoare, dar totuși atât de vie și reală încât îți înfiora corzile sufletului. Mi-e dor să strâng în pumn răceala de argint a toartei unei cești de ceai amar, iar amăreala să îmi ardă gâtul, să mă captureze în capricioasa realitate. Să îl văd pe Bobiță moțăind pe pervaz și să aud încheieturile bătrâne ale casei cum tremură. Mi-e dor de lumea mea pe care nu am știut cum să o iubesc.

Mi-aș dori câteodată să nu fi cunoscut alte vieți, să nu fi putut să le imaginez cu atâta ardoare, să nu fi putut să cunosc atâția oameni și atâtea lumi. Poate că așa aș fi putut să trăiesc mai corect în a mea, să râd din pricina paharului de vin ciobit și să plâng din cauza petalelor ofilite de trandafir.

Lumea în care am trăit era aceeași lume ca acum un milion de ani, aceeași, dar mai bătrână, ofilită de noi toți. În felul meu, iubeam și mă bucura fiecare movilită de beton stricat și bloc anost, pentru că simțeam ce a fost acolo cândva și iubeam cu înfierbântare istoria fiecărui necunoscut care a trăit câte un crâmpei din câte o poveste imaginată de mine. Toți străinii îmi erau cunoscuți, căci eu le trăisem viețile tuturor în câțiva ani de viață.

E adevărat, mă învinovățesc pentru felul în care mi-am tratat lumea, dar cum ar fi trebuit, după toate astea, să reușesc eu să trăiesc corect în ea? Poate cineva însetat de absolut să se simtă împlinit iubind o viață de om doar clanța ușii de la casă, când el știe că dincolo de ușă se află adevărata realitate? Pot eu să trăiesc prezentul când mă strigă pe nume noaptea oameni din trecut? Necunoscuți, fantome? Cum să pot să zâmbesc frumos unor viitoare istorii și noi știri, când eu adorm gândindu-mă la mine într-o lume care nu mă poate cuprinde în brațe, căci îi sunt obosite de atâta istorie? Se pare că pentru lumea mea nu mai rămăsese istorie.

Dar din mine ce a mai rămas?

Frânturi de bucurii trecătoare și bucăți lipsă din miezul pâinii rumene, căci mie mereu mi-a lipsit miezul. Poate de asta nu am putut pătrunde lumea, deoarece mi-am construit templul pe niște coloane surde de note muzicale mâncate de molii. Căutând și tot căutând, coloanele s-au măcinat pe interior. Au căzut, s-au făcut scrum pe podeaua de marmură albă a templului meu, iar eu le-am strivit încă odată sub ghete. Oricum nu stătuseră niciodată prea drepte, se clătinau la orice adiere, căci eu n-am putut niciodată să mă iert sau să mă definesc, mi s-a refuzat dreptul de a înțelege.

Poate că lumea mea s-a săturat de oamenii ca mine. Acum, în timp ce zac în praful nesfârșit de pe raftul vechi al existenței umane, numărându-mi degetele ca să mă conving că nu am înnebunit, îmi doresc ca lumea mea să se vindece. Sper că zboară printr-o altă galaxie, departe de noi și de tot ce-i cunoscut și stricat, undeva în apropierea cuiva care o poate iubi simplu și sincer.

Noi am pierdut-o deja și dacă încă nu am pierdut-o, o vom pierde. Lumea va ceda cândva, într-o oarecare zi, o zi stranie și decisivă pentru existența noastră.

O călătorie

Mihai VASILESCU

Mergeam liniștit cu tramvaiul. Clădirile vechi arătau ca niște unghii scorojite. Îmi era cald, așa că am deschis sticla de apă. Când am dat să beau, apa mi-a căzut pe pantaloni. Dacă mă uitam atent, puteam să văd titlurile din colecția personală de cărți a locatarului din apartamentul pe lângă care treceam. Spațiul era strâmt, ca un labirint, iar eu eram un minotaur. Într-un final, am coborât din tramvai și, pe nesimțite, a început o ploaie măruntă.

Am ajuns, am ajuns la repetiție. O casă veche, cu tavan înalt, foarte înalt, parchet de lemn care scârțâie, multe uși și scări, dar nici urmă de ferestre. Înăuntru mă așteptau cei patru colegi: Jack, Lavinia, Raluca și Io. Era o atmosferă relaxată de toamnă-vară.

I: Ce faci, ai adus potopul?

M: Nu ai văzut cum plouă?

I: Nu prea, casa asta nu are ferestre.

M: Ce ați făcut până acum?

L: Mai nimic.

J: Vrei un ceai?

M: Da.

L: Eu vreau o cafea.

R: Și eu.

M: Bine, merg cu Jack la bucătărie și, când ne întoarcem, ne apucăm de treabă.

L: Vin și eu cu Ralu.

R: Pe unde o luăm, în jos pe scară?

M: Nu știu, Jack a mai fost pe aici.

J: O luăm în sus.

Se vedea că bucătăria era de demult. Chiuveta era din metal, lungă, foarte lungă, ieșită din perete ca trompa unui elefant. Farfurii cu semne pe ele stăteau, spălate și nespălate, în suportul de vase. Atmosfera era întreținută de o picătură de apă care cădea constant de undeva.

R: Cât zaț e în aparatul ăsta!

J: Pun apa la fiert.

L: Ați auzit că vor să ne ia spectacolul în turneu?

J: Când au zis asta?

L: Ieri, la festival. Păreau destul de siguri pe ei.

J: Cred că o să fie mulți geloși.

R: E frumos așa, spectacolul oricum e bun. Zic că o să avem succes.

L: Era și cazul, fată.

J: Câte plicuri?

L: Șase?

R: Lavi, eu zic să o lași mai moale cu zahărul, că o să ajungi ca alea de la operă.

L: O sole miooooo, Funiculì, Funiculàaaaa, Don Giovanniiiiii.

Spârg, spârg, zdreng, zdroh.

R: la liniște! Ați auzit și voi?

L: Da, o fi Io.

J: Sunetul se aude de sus.

L: Ce e sus?

J: Nu știu, că nu am ajuns așa departe.

Ziang, fraf, bongz, gazg.

Cu toții am ridicat din sprâncene. Jack a deschis ușor ușa.

J: la stați, văd pe cineva.

J: E o umbră la capătul holului.

L: Cine naiba o fi?

Raluca râde cu poftă.

L: Ce ai de râzi?

R: Au venit ăștia să ne spioneze spectacolul.

M: O mai vezi?

J: Nu, uite că nu mai e.

R: Haideți să mergem.

L: Cum să mergem? Nu vezi că e cineva în casă?

R: Poate s-a deschis o fereastră.

L: Ce fereastră?

R: O fereastră.

M: Sunt gata cafelele.

L: Jack, mai trăiesc oameni în casa asta?

J: Nu știu.

R: Vă zic eu că s-a deschis o fereastră.

L: Bine, s-o fi deschis. Hai jos.

I: Mult ați mai stat.

R: Și-a descoperit Lavi calitățile de soprană.

I: Ce ați mutat pe acolo?

R: Ce să mutăm?

I: Muta cineva un dulap.

L: V-am zis eu că Io a fost.

I: Ce să fiu?

L: Zdreng, vrah, bong.

I: Adică?

L: Bine, Io. Gata, am înțeles.

I: Oameni buni, ce aveți?

L: Hai, începem să repetăm?

R: Ne trebuie pălăriile și eșarfele ca să începem. Să avem un minim de recuzită.

J: Mă duc eu să le aduc, sunt jos, în depozit.

L: Hai, du-te.

Jack pleacă pe celelalte scări în jos.

I: Vedeți ce tablouri ciudate sunt pe pereți?

M: Sunt niște portrete foarte vechi, poate valorează ceva.

I: Zic să le iei acasă și să le pui la colecție.

R: la uite-l pe ăsta. Al cui o fi?

L: Cred că e un conte sau ceva.

M: Pare mai degrabă marinar.

I: Pare mai degrabă tataia.

R: Voi vedeți ce ochi are? Sunt așa, ieșiți în relief.

L: Hai, gata. Ce naiba, acum mă simt privită.

Zdrong, mabrz, vrong, bizg.

I: A căzut Jack?

L: Io, iar faci d-astea?

I: Ce să fac?

R: S-a auzit de sus.

M: Mă mir că ați auzit, credeam că am auzit doar eu.

I: Dacă e contele-tataia ăla?

M: Ar fi ceva, poate îl băgăm în spectacol.

Niște pași trec încet prin peretele din spatele nostru, în timp ce Jack apare cu recuzita.

J: la uite-le. Ce pălării mișto avem. Ce e?

L: Cred că cineva ne urmărește.

I: Poate a fost un șobolan.

R: Șobolan cu pantofi.

M: Ce-i cu pălăria aia, Jack?

J: Am găsit-o jos, era în plus. Arată bine, putem să o folosim în spectacol.

Din pălărie cade un bilețel. Jack îl ridică.

J: E o săgeată cu semnul în sus.

L: O fi un indiciu?

I: Ce indiciu?

L: De la contele-marinar care umblă prin pereți.

I: Eu cred că Jack e pus pe glume.

J: ?

I: Păi, cât ai fost tu plecat, au umblat chestii prin pereți, acum apari cu pălării în plus.

L: Jack era pe scări, cum umbla prin pereți? Când urca Jack, ai făcut tu ceva pe perete.

I: Ceva pe perete.

L: Da, ceva pe perete. Tu ai venit și sus.

I: Oameni buni, voi ați mutat ceva sus.

R: Ce facem acum? Stăm să ne arătăm cu degetul? Mă duc sus să închid fereastra și aia e.

M: Nu știu dacă poți să faci asta singură.

L: Propun să meargă Jack și cu Io.

I: De ce?

L: Voi sunteți principalii suspecți.

I: Suspecți?

J: Eu mă duc, dar luați-vă pălăriile.

Fiecare își ia pălăria și și-o pune pe cap.

I: Eu nu mă duc.

R: Mă duc eu cu Jack și gata.

J: Bine, hai.

Liniște.

L: Io, vino lângă mine.

I: De ce? Bine, vin.

L: Așa, ține-mă de mână.

I: Te țin de mână.

M: Ați văzut că sunt candelabre în cameră?

I: Da, dar, căzute pe jos, arată ca naiba. Măcar de le-ar agăța.

L: Aș vrea ca, într-un spectacol, să apar toată învelită în zale.

Se aude un sunet de undiță.

Raluca și Jack coboară scările.

R: E cineva cu noi în casă.

J: Da.

R: E foarte ciudat sus, ai o altă senzație.

J: Da, ca și cum trebuia să ne protejăm de cineva.

R: Îl simțeam lângă noi, dar nu îl puteam vedea.

L: Hai să plecăm.

I: Oameni buni, stați așa. Plecăm?

R: Nu cred că e o idee bună.

Simțim cu toții un zgomot dinspre ușa de la intrare. Ne trece un fior, nu foarte rece, și rămânem nemișcați.

I: La fereastră-n grindă bate cineva, cine este oare? Este umbra ta.

M: Poftim?

I: E dintr-un cântec.

L: Pescarul ăsta e mai aproape decât credeam.

R: Te duci tu să verifici?

M: Mă duc, ce să fac.

Am pornit spre ușă. Din ușă a ieșit o lunetă metalică, foarte mare, prin care te puteai uita.

M: Văd un bărbat masiv, de doi metri, cu păr pe spate, care vine spre noi. Zâmbește, s-a oprit, nu mai zâmbește, se uită la mine. Și-a dat seama că este privit. A luat-o la fugă, are un mers de desen animat. A plecat.

Izbucnim toți în râs.

R: De asta ne-am speriat noi?

I: Ce caricatură.

L: Nu pot să cred.

M: Cum arăta, zici că era un broscoi.

J: Hai că suntem bine.

I: Suntem bine rău.

R: Cred că s-a închis fereastra.

I: Mai mult ca sigur. Auzi și tu să ne fie frică de așa ceva.

L: Ne stă bine cu pălărie.

I: Da, ne stă.

R: Cred că putem începe să repetăm.

I: Cred că da.

Io a ajuns o mare actriță, Lavinia și Raluca au rămas prietene, iar Jack, ei bine, Jack a ajuns salahor. Trăgea din greu, muncea pe brânci; era și normal să ajungă acolo. Sau poate am murit cu toții în seara aceea; important era că nu ne mai era frică.

Firul roşu a lui TATA

Ana MICU

Tot pe drum, de la Ana la Caiafa, în timpul liber dintre două drumuri, mi-am amintit de sfoara înmuiată în vopsea roşie. Tata cu aceea aţă din cânepă! Cânepa era adunată şi înmuiată în pârâu de mama, ţesălată şi toarsă în caier cu mâinile dânsei. După, tata o vopsea cu vopsea roşie timp de trei zile înainte de a o fix ape lemnul ce urma a fi cioplit şi cu ajutorul mâinilor noastre de copil, părinţii au ridicat case. Sub soare şi ploaie, cu speranţa în mai bine, noi eram educaţi creştineşte să ascultăm de părinţii noştrii.

Să vă povestesc, sper să nu plictisesc pe nimeni. Eu scriu în primul rând pentru mine şi cu drag şi pentru cei ce vor să citească.

Tata punea bârna pe un pedestal, la cele două capete, cu ciocanul, înfingea două cuie (piroane) prindea sfoara, iar noi trebuia să o ridicăm în sus, mai la dreapta, mai la stânga, mai sus, mai jos şi la un ordin "dăi drumul". Sfoara plesnea bârna exact pe unde trebuia a fi cioplită. Acum unii zic că nimic nu trebuie, dar dacă nimic nu trebuie cum poate fii o linie dreaptă, o aţă fără noduri, un puzzle pusă fiecare piesă la locul ei.

Eu nu ştiu, spuneţi-mi voi?

O zi oarecare

Ana MICU

Sufletul meu plânge, la fel ca ziua de azi cu ploaie, spre seară (amurg) privind pe fereastră la, locul copilăriei mele, soarele a dorit să îmi zâmbească şi cuprinsă de farmecul naturii după ploaie, privind la Tarniţa mea dragă cu speranţa că: va veni o zi eternă când, voi putea să zbor peste dealuri sau să mă înalţ deasupra stâncii copilăriei mele. Să urc pe poteca ce duce în "Vârful Porcăriilor", în poieniţa cu iarbă sau un pic mai jos pe table şiragului, să urc pe metă la ultima treaptă, privind panorama cu munţii Călimani şi oraşul.

Să stau în liniştea naturii şi să privesc la cei dragi şi la familia de căprioare, să rămân peste noapte, să mortalizez momentul cu lună plină şi cerul plin de stele, iarba ce dansează în lumina strălucitoare, să-mi potolesc setae cu apa pură din fântâniţă, admirând cu duioşie cerbul cu coroana lui de coarne spectacular şi femelele cu pui mici şi drăgălaşi.

Îmi amintesc cu plăcere şi mă regăsesc trăind, clipa momentelor trăite.

În copilărie uneori petreceam timp alături de alţi copii din vecini, urcând pe o crăpătură, o potecă îngustă şerpuită, strâmtă, ajungând pe platoul stances ce continua cu muntele Tarniţa din Călimani.

La stâncă veneau şi militarii alpinişti îşi întindeau corturile pe plai şi făceau antrenamente, căţărări pe stâncă. Mama, seara, după ce mulgea văcuţele, le dăruia lapte proaspăt muls. Eu acel loc îl iubesc este colţul meu de rai, unde copil fiind, zburdam în voie, trăind moment de neuitat.

Acum când scriu despre vatra copilăriei, locul e acelaşi, dar priveliştea cu Stânca mea a dispărut. Este praf, pulbere de piatră, explozii. Nu sunt tristă deoarece piatra a ajuns pe toate drumurile ţării mele, ROMÂNIA. Mă rog la Bunul Dumnezeu să ne bucurăm de călătorii în pace, vizitând frumoasa noastră ţară. Sunt tristă totuşi, pentru că nu pot să ating cu picioarele mele, ca odinioară, glia străbunicului meu.

Îmi amintesc de tata, cosea iarba, noi greblam locul, iar otava ce creştea după coasă, te îmbia la dans, dans desculţ prin iarbă.

Nu o să povestesc despre această zi de la Ana la Caiafa prin ploaie, simţindu-mă ca un peşte mic în faţa gurii rechinului înfometat. Am să vă povestesc despre o experienţă cu Ursul, da, cu Moş Martin ce îşi avea bârlogul într-un bloc de stâncă la sud de poteca ce urcă pe Tarniţa.

O dihanie cât un cal de mare.

În luna septembrie a anului 1987 eu trăiam o bucurie pe care lumea nu poate să ţi-o dea. Aşteptam momentul să fiu mamă. Bunul Dumnezeu a pregătit, cu munca oamenilor în oraşul de munte o maternitate pentru îngeraşii ce aveau să vie pe lume.

Totul era nou, proaspăt dat în folosinţă, iar moaşa mea avea vorbele la ea, era exact ce trebuie. Cu două săptămâni înainte, într-o după-amiază mă aflam în spatele casei, într-o încapere de unu pe unu cu poarta înţepenită întredeschisă. De pe plai curgea zgomotos şi tulbure un râu format de la ploaie, trecea prin spatele grajdiului, prin ocolul porcilor, pe lângă livadă, ajungând în pârâul lui Borviz, continuând parcursul în Călimănel şi apoi în râul Mureş. La un moment dat, un nu ştiu cine şi ce a speriat porcii din ograda. Zgomotul a continuat cu foşnet de frunze. Vijelia şi ploaia din ziua anterioară a scuturat o grîmadă de Frunze şi fructe pârguite pe jos. Privirea mi-a fost atrasă spre părul din apropiere. La numai 10 cm de mine o dihanie cât un cal de mare, cu blana netedă, cu capul plecat în Frunze, se înfrupta cu desertul de fructe. După o masă copioasă, a ridicat capul, ne-am privit în ochi, parcă dorind să îmi mulţumească, apoi a plecat la fel de neaşteptat precum a venit.

De la deal, de la ocolul vite, oamenii coborau cu vedrele cu lapte. Am recunoscut vocea tatei care vorbea tare cu vecinul de pe celalalt deal.

A coborât ursul la vale!

Animalele sălbatice dacă sunt lăsate să trăiască în habitatul lor, chiar dacă simt prezenţa omului în trecere, nu sunt agresive.

Eu tind să cred că: Ursul era de mult timp prietenul meu!

Ciudățenia de a fi

Grigore MACRINA

Aș numi o zi stranie ziua în care m-am născut. Stranie, fiindcă, brusc, deși clar, neterminată și ponosită, am ieșit din obrajii mamei și am plâns. Cel puțin, așa-mi amintesc și, asemenea lui Umberto Eco, socotesc memoria un adevărat efort, nu vreun moft franțuzesc.

Ciudată, fiindcă, indiferent de voința mea existențială, de cugetul meu prenatal sau de convingerile mele crepusculare, m-am născut și n-a vrut nimeni să-mi explice nimic. Nu mi-a ciocănit nimeni placenta și n-a făcut nimeni vreun recensământ cu privire la eligibilitatea mea în lume. Doar am apărut... sau, mai bine zis, m-a aruncat o bilă neverosimilă pe necunoscutele reliefuri ale țării. Carevasăzică, ceva mirosea a putred, a stătut... Orice act nesocotit ca stabilit și anticipat este cât se poate de grotesc!

În brațele mamei, mi s-a părut atemporal, pufos. Păcat că, imediat după naștere, mama m-a învelit într-o pătură de lână creață. Atunci m-au apucat mâncărimile și m-am convins că lumea materială nu-i pentru creștetul meu... Mă născuse o oaie! Și primele mele cuvinte au fost: „Beee-heeeee". Aș fi vrut să mă fi născut Kant și să-mi rostească imediat Critica rațiunii pure. Să fiu primul bebeluș transcendental și peren.

Totodată, diagnosticul curios care m-a lovit la naștere a fost existența unei conștiințe prea zgomotoase... De-a dreptul mizerabilă condiția irealității într-o carapace de oaie! Ori, dacă ziua concretizării mele n-a fost stranie, atunci ce mai e dubios?

Sara CÂRSTEA

Fluture mort

Aripile îmi sunt rupte,
destinul mi-e pecetluit…
Știu că voi cădea la pământ,
știu că dovada existenței mele
va fi un corp neînsuflețit.
Atât de tare vreau să zbor,
dar inconștient,
mai tare vreau să simt cum e să cazi în gol.

Mă zbat disperat între pereții gândirii,
încerc să făuresc o formă a firii.
Nu vreau să mă întorc
în aceeași ipostază
a unui fluture mort
ce la molii diafane visează…
Oare coconul mi-a fost sicriu?
Vierme de încă eram, măcar eram viu.

Toamnă

Mă îmbăt cu tristețe,
E tot ce beau de la un timp
Am o bătrână tinerețe,
Dar n-am putere să o schimb…

Îmi place să fiu chinuită,
Doar așa simt că trăiesc
Am o minte ruginită,
Nici n-o urăsc ,nici n-o iubesc…

Și m-apasă câteodată,
Regretul zilelor pustii
Doar nebunii cred în soartă,
Sau în alte nebunii …

Ana Maria CHIRCEA

I. Învierea

Dimineaţa a început cu o ploaie măruntă,
Iar zgomotul picăturilor de ceară
A trezit rămele adormite în înveliș de humă.

Au ieşit printre firele cărnoase de iarbă,
Ca nişte trupuri aruncate în foamea altora,
Oştiri nenumărate şi fără umbră.

Pământul s-a legănat într-un vals obosit,
Fără paşi siguri şi fără ritm,
Doar împovărat de fisura timpului.

În ţintirim, crucile nu mai stăteau drepte,
Nici morţii nu mai tăceau,
Doar noi închideam ochii, sub vălul tăcerii.

Dimineaţa a început cu lacrimi din cer,
Lipite haotic pe piele -
Amprente ce deschid porţi.

Lunca mirosea a zi stranie,
Iar curgerea domoală a râului
Aduna timpul pierdut, în palme.

II. Două mâini

Pe aleea din Parcul Libertăţii,
Doi vârstnici se plimbă
Mână în mână, mirosind a chihlimbar.

Trag firul vieţii, cu ochi obosiţi,
Pe asfaltul umed, ca o oglindă indecisă,
Lăsând, în timp, urme de dor.

Doar mozaicul citadin
Le mai aminteşte de fiorul
Dulce, odihnit între ei.

Două mâini, contopite,
Se văd, fără răstimp, sprijinite
De golul veşniciei.

Nu mai au nimic să îşi spună,
Căci cuvintele au murit
În clipa în care au început să simtă.

Străzile, pustiite de ei,
Se vor umple de alte poveşti,
Însă ploaia îi va ţine minte.

III. Copacul

Am trecut pe lângă un copac bătrân,
Cu rădăcini întortocheate, la vedere,
Însă acesta nu mi-a dat bineţe.

Uitase, de mult timp, ce voia să devină,
Iar acum stătea ca un drum fără destinaţie,
Între două ploi, prăfuite, de septembrie.

Am trecut ca pe lângă cineva cunoscut
Şi am înclinat fruntea, neavând nădejdea
Unei fărâme de eternitate. Ce zi stranie!

El, nu mai avea nimic de pierdut;
În jurul lui, roiau tulpini tăiate,
Ca nişte răni prinse între lumi.

Eu, am tresărit când l-am auzit,
Din depărtare, şoptind
Rugăciuni, ce ardeau ca lumânările.

Refuzul de a muri adună umbrele
Şi schimbă destinul ploii,
Acolo, la sfârşit de Răpciune.

Eugen Raul BELEAN

O zi stranie

În zori, orașul și-a uitat numele,
Străzile curgeau invers, tăcute,
Un ceas bătea ora nimănui
Și umbrele stăteau în lumină, mute.

O pisică vorbea cu un nor rătăcit,
Despre ploi ce n-au fost niciodată,
Iar oamenii mergeau fără chip
Cu pași de poveste uitată.

La prânz, soarele s-a ascuns în pământ
Ca un gând ce refuză să fie rostit,
Și vântul citea dintr-o carte
Pe care nimeni n-a scris-o, dar toți au trăit.

Spre seară, culorile au fugit din priviri,
Lăsând lumea în alb și întrebare,
Iar noaptea a venit prea devreme
Cu stele ce cădeau în tăcere.

Și totuși, în ziua aceea stranie,
Am simțit că ceva era viu—
Un sens ascuns printre clipe ciudate,
Ca un vis care știe că nu e târziu.

Gabriela COSTIUC

Când tăcerea înflorește

M-am trezit când liniștea mi-a mângâiat obrazul,
Soarele era sus și razele jucau un vals prin părul meu zbârlit.
Ochii mei priveau departe, iar amiaza părea mai dulce,
Astăzi a prins culoare ceea ce ieri era veștejit.

Nu m-am uitat la ceas și nici n-am vrut să știu de timp;
Mintea mi s-a limpezit ca cerul după un foc de tun.
Astăzi cresc flori acolo unde ieri zăcea
Tăcerea adunată în umbre de mormânt.

Labirintul din suflet

Mă opresc la umbra unui copac bătrân,
Îmi arunc straiele ca pe niște ani grei,
O pauză între mine și eul meu stăpân,
O gură de aer sub ramuri de tei.

Poteca pustie mă așteaptă fidelă,
Eu schițez un zâmbet aproape străin,
Și golul din mine, dureros, mă apasă,
Labirintul din suflet devine destin.

Iulia DRAGOMIR

Dilemă

Mă vrea să ne astâmpărăm setea de viață.
Nu mă invită în grădina copilăriei,
deși mă povestește cu viața,
mă pictează cu visele, șoapte ale zilelor.
M-a bulversat de multe ori
și totuși, mă sărută cu ardoare în chemarea vremii.
Vrea să fie stăpân pe viața sa, nu vorbește mult, mai deloc,
vorbește cu degetele răsfirate în palma, cuib al însetării.
Am aflat că și-a pierdut mama dintr-o întâmplare,
deși îl văzusem cum se învelea cu cearșaful
ca într-un giulgiu, imobil,
de parcă cineva îi furase toate zâmbetele.
Crezusem că suferă pentru că tot plec.
A mărturisit că între noi e tot o plutire,
așa că am rămas cu mersul
pe care le-am împărțit straniu cu gândul, călător în mine.
Folosește uneori chemări de care se feresc privighetorile,
așa că bat drumul dintr-o parte în alta a sinelui,
pentru odihna vremii din care cresc,
alteori, mă soarbe ca pe apa vie,
îl simt cum mă vrea să-i fiu legănare, să-mi fie poem.
Se așteaptă, mă așteaptă...

Dimineața în Vibo Valentia

Am dormit profund, mi-am și visat prelungirile inimii.
Nu aș putea spune exact cum se întindeau din mine însămi,
dar erau acolo, cu același surâs, cu aceiași ochi luminoși,
gata de săritura în mijlocul sufletului,
la întâlnirea care ne poartă și dincolo de impenetrabila perdea
de răspunsuri a Răsăritului.
Făceam câte ceva unul pentru altul, desigur.
Încep să îmi revin din alergătura
care s-a întins ca o pânză de păianjen să îmi sufoce somnul.
Ies din sensul giratoriu al gurilor de metrou
și beau un expresso scurt cât un drum dus întors
de aici în balansul sunetelor.
E interesant cum s-au întins, în așteptare, căile karunesciene!
Au aflat de călătoria pe malul mării Tiroliene
sau cine știe ce alte știri despre cursul gândurilor
și au feliat timpul în direcția care echilibrează în tăceri depărtarea.

Aud din Il Girasole

Intru pe ușa zilelor și mă aștepți mut
în planul de viață al mâinilor.
Îmi arăți un pahar de repetiții
din care beau o gură de drum,
îmi dai mâinile și alte hărți muzicale
pentru a explora gustul amiezii,
Te acoperi de o pleapă
care se întinde până la buricul degetelor
și pipăie în zigzag claviatura chemării.
Ce comunici fără să spui nimic?
Deschid ușa, trec prin holul
care îmi cunoaște pașii,
irizații verzi albastre
în tăcerea absolută a așteptării.
Las câteva fructe coapte,
pășesc relaxată acolo
unde timpul mă așteaptă
să îl îmbrac în geometria spațiilor
care cunosc textura ploilor, a gâzelor
ce zumzăie vesele printre păpădii
și alte stăruințe primăvăratice.
Ca o sirenă, mă scufund
în oceanul de chemări ale vieții,
îmi văd chipul care nu și-a uitat copilăria,
aripile și tremurul genelor.
Îmi simt sufletul la fel de curat, la fel de iubitor.

Ce comunic fără să spun nimic?

Adelina IANCU

O zi fără umbra

În dimineața aceea stranie,
Soarele nu mai făcea umbră,
Pașii mei nu mai lăsau urme,
Iar timpul curgea în contra firii.

Oamenii vorbeau în șoaptă,
Dar glasul lor suna ca vântul,
Iar clopotele fără biserici
Băteau în mine, nu în cer.

Am vrut să ating o floare,
Dar floarea m-a atins pe mine,
Și-am înțeles că-n acea zi
Totul trăia mai mult decât mine.

Când s-a lăsat seara peste gânduri,
Mi-am regăsit umbra tăcută—
Și-am știut că ziua aceea
Fusese un vis care m-a visat.

Strada care nu exista

Am ieșit din casă într-o zi stranie,
Și strada mea nu mai era,
În locul ei, o mare liniștită
Îmi șoptea numele altfel.

Casele pluteau ca niște gânduri,
Ferestrele priveau înapoi,
Iar ușile se deschideau singure
Ca niște întrebări fără răspuns.

Am mers fără să ating pământul,
De parcă eram doar o idee,
Și-am întâlnit oameni fără chip
Care mă cunoșteau prea bine.

Când m-am întors, era totul la loc—
Dar eu nu mai eram același,
Pentru că strada aceea
Mă locuia acum pe mine.

Mălina Rianna IANCU

Zi stranie în orașul umbrelor

Orașul s-a trezit fără glas,
Cu străzi ce șopteau în tăcere,
Ferestrele plângeau lumină,
Iar pașii erau doar părere.

Oamenii nu mai aveau chip,
Doar umbre grăbite pe ziduri,
Se pierdeau în colțuri de timp,
Ca niște uitate ecouri.

Un ceas bătea ora invers,
Secundele curgeau spre ieri,
Iar clipele cădeau din aer,
Ca frunzele fără mister.

Un câine lătra spre nimic,
Asculta propria tăcere,
Ca și cum ar fi știut
Un secret fără putere.

Cerul era scris cu gânduri,
Nu mai avea nicio culoare,
Doar visele rătăcite
Pluteau ca o întrebare.

O ușă se deschidea singură,
Dar nu ducea nicăieri,
Doar într-un gol fără margini
Plin de uitate dureri.

Și-n toată acea zi stranie,
Nimeni nu știa ce e real,
Doar inima bătea încet
Într-un oraș ireal.

O zi stranie în cameră

Soarele a răsărit în cameră,
Pe marginea patului meu,
Lumina avea gust de noapte,
Și timpul era greu.

Cafeaua fierbea fără foc,
Într-o ceașcă de vis uitat,
Aburii scriau pe tavan
Un nume de mult șters.

Umbra mea a plecat singură,
Fără să spună de ce,
A lăsat în urmă tăcerea
Și un ecou de idei.

Oglinda nu mă mai știa,
Refuza să-mi dea chipul înapoi,
Ca și cum aș fi fost altcineva
Sau nimeni dintre noi.

Pe pereți creșteau flori vii,
Din hârtie și din cuvinte,
Își deschideau petalele lent
Ca niște amintirifierbinți.

Un ceas bătea doar pentru vise,
Nu pentru clipele reale,
Și fiecare sunet al lui
Era o lume ce dispare.

Iar ziua aceea stranie
S-a rupt fără explicații,
Ca o pagină smulsă
Din cartea unei alte vieți.

Carmen Elena MANCIU

O zi stranie

Soarele răsare dintre nori,
Și razele se aprind în zori,
Încet ochii îmi deschid,
Trecând prin al somnului zid.

Casa goală, casa goală,
Dar părinții nu se școală,
Caut să-i trezesc,
Dar nu îi mai găsesc.

Vocile în cap îmi sună,
Când vom fi iar împreună?
Orele trec fugind,
Lacrimile curg zâmbind.

Torul pare un coșmar,
De unde tot acest calvar?
I-am făcut eu să dispară?
Dacă n-o să mai apară...

Un cântec ciudat răsună,
Dar nu-i alarma care sună.
E un sunet se vioară,
Mi-aș dori doar să dispară...

Sunetul nu se termină,
Iar ai mei continuă să nu vină.
Părinții n-o să se întoarcă,
Oricât mi-aș dori s-o facă.

Misterul a dispărut,
Când telefonul am văzut.
Vioara nu mai cântă,
Mintea mea-i înfrântă.

Părinții n-au dispărut,
Doar mi s-a părut.
Viața în piept mi-am luat-o,
Când casa am schimbat-o.

Copilărie, copilărie,
De ce îmi creezi această fantezie?
Anii au trecut,
Noi părinții ne-am făcut.

Andrei MATACA

Bătrâni

Se scurg pe-alei
niște sfinți umili și pletoși,
taciturni,
chinuiți de Alzheimer,
cu privirile insistente,
implorându-ne să le zâmbim.

Parcă așteaptă un semn
din slavă
ori o fărâmă
din firescul bucuriei noastre.

Bezmetici,
umblă în bastoane,
târându-și paltoanele negre
și prăfuite.

Vizibil afectați
de incertitudinea existenței lor,
se adâncesc în controverse
legate de moarte.

Cugetă la ideea fragilității,
scrijelind pe asfaltul înghețat
un fragment insignifiant
din testementul lor.

Pueril

O caligramă infantilă
mi-a desenat Creatorul
pe frunte.

Cu vârful penelului
a măzgălit niște sârme
întortocheate și strâmbe;
le-a trecut prin tâmplă,
zămislindu-mă în sfârșit,
rațional, fragil
și-atât de crud.

La-nceput,
m-a lăsat în voia ploii,
apoi mi-a dat aripi,
dar nu m-a învățat să zbor.
Am urcat panta
de unul singur,
m-am scăldat în suferințe;

A îngăduit să exist,
pur și simplu.

Acum,
pânza frunții mele
e încrețită.
Creatorul m-a binecuvântat
cu sârme pe chip,
însă mi-a lăsat inocența
și caligrama
de la răsărit.

Gabriel MOLDOVAN

Aforisme distinse cu locul al doilea în cadrul Festivalului Internațional al Aforismului de la Tecuci (2025)

1. Cunoașterea este o scânteie; creativitatea, flacăra care aprinde lumea din jur.
2. Aforismul e un laborator miniatural unde gândirea distilează esențele spiritului.
3. Creativitatea nu inventează adevăruri, ci le pune pe scenă într-o formă memorabilă.
4. Într-un aforism bun, mintea citește, dar sufletul exclamă.
5. Cunoașterea caută, creativitatea întreabă altfel.
6. Aforismul nu e o idee scurtă, ci o scurtătură spre idee.
7. Creativitatea e alfabetul secret al cunoașterii profunde.
8. Cunoașterea te înalță, dar doar creativitatea îți dă aripi.
9. Aforismul nu e răspunsul, ci intersecția dintre o întrebare și o revelație.
10. Cine își scrie gândurile în aforisme nu le mai uită – le transformă în oglinzi.
11. Minciuna are picioare scurte, dar se încalță mereu cu aparențe elegante.
12. Un om liber nu fuge de nimic – doar aleargă spre sens.
13. Tăcerea e uneori mai tăioasă decât o replică bine ascuțită.
14. Ambiția fără caracter e ca o rachetă trasă într-o direcție necunoscută.
15. Nu te teme de umbrele celorlalți – învață să îți reglezi lumina.
16. Oamenii se judecă după ce spun, dar se trădează prin ce tac.
17. Fiecare dezamăgire e un adevăr care n-a mai putut fi ascuns.
18. Respectul nu se cere, se oferă – ca o oglindă.
19. Timpul nu vindecă nimic, dar ne obligă să învățăm să mergem șchiopătând.
20. Nu întotdeauna e nevoie de un pas înainte – uneori, un pas înăuntru e salvator.
21. E mai ușor să spui adevărul decât să-l trăiești.
22. Nu toți cei care urcă vor să vadă mai departe – unii doar vor să fie văzuți.
23. Într-o lume grăbită, profunzimea pare o piedică.
24. Fericirea e o clipă care nu se lasă prinsă, doar recunoscută.
25. Gelozia nu te păzește de trădare, ci de liniște.
26. Adevărul doare doar când ai crescut pe o dietă de iluzii.
27. Cine se teme să piardă nu mai știe cum e să dăruiască.
28. Nu te compara cu alții: fiecare munte are alt vârf și alt cer.
29. Caracterul nu se vede în discursuri, ci în alegeri.
30. Uneori, cea mai grea întrebare e: „Cine sunt când nu lupt cu nimic?”

Gabriel Moldovan (n. 1980, Sighetu Marmației) este scriitor, poet, aforist și facilitator de scriere creativă în Sibiu, unde coordonează cercul literar InkSpiration. Pendulând între poezie și ficțiune speculativă sau psihologică, textele sale explorează tensiunea fină dintre realitatea imediată și straturile invizibile ale memoriei. Scrie ghidat de convingerea că literatura trebuie să testeze limitele interioare ale cititorului, refuzând granițele rigide dintre genuri.

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”
Primăria TOPLIȚA

Echipa redacțională:

Editor: **Viorica Macrina** LAZĂR

Asistent Editor: **Georgeta** LUNG

Design & Tehnoredactare: **Vasile** MOLDOVAN

www.toplitera.ro

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA” TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2025

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**